

Ἡ ΚΑΤΑΠΕΣΟΥΣΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ὑπὸ Δ. Ν. Βρατσάρου.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 3.)

Αἱ πρῶται ὄνειροπολήσεις.

Ἡ Ὠραία Ἀνθῆ, καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν σύννους καὶ σιωπηλῇ ἐφέρετο εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, καὶ μόνον διὰ τῶν μονοσυλλάβων καὶ καὶ οὐ, ἀπεκρίνετο εἰς τὰς περισπούδους τῆς γραΐας μητρὸς τῆς ἐρωτήσεις· ἂν ἐκουράσθη, ἂν αἰσθάνεται ψύχος, ἢ ἂν διεσκέδασεν εὐαρέστως. Καὶ ὅτε ὁ γέρον ὑπνρέτης ἤνοιξε τὴν θυρίδα καὶ τῇ προσέφερε τὴν βοήθειάν του ἵνα καταβῇ, εἰσέτι ἐνθυμεῖται καὶ τῷ μένει ἀνεξήγητον, διατί ἡ νέα κυρία του νὰ τὸν ἀπωθήσῃ, ἐνῷ ἄλλοτε εὐμενῶς ἐδέχετο τὰς περιποιήσεις του ; καταβᾶσα δὲ μὲ τόσῃ ταχύτητι διῆλθε τοὺς διαδρόμους καὶ ἀνέβη τὰς κλίμακας, ὥστε μόλις ἡ νέα θαλαμηπόλος ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ· ἡ δὲ γραῖα μήτηρ παρετήρησε τὸν καινοφανῆ αὐτὸν τρόπον τῆς θυγατρὸς, ἥτις συνήθως τῇ προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς στήριγμά της.

Τέλος ἀνελθούσα ἔσπευσεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς κόρης, καὶ εὗρε αὐτὴν μὲ λυτὴν κόμην, διότι ἀπερρίψεν ἤδη μακρὰν τοὺς Ὠραίους στολισμούς της, καὶ ἔκειτο ἐπὶ καθέδρας ὡς πτηνόν, τὸ ὁποῖον διαφυγὸν τὸν κίνδυνον τῆς καταδιώξεως ρίπτεται καταγῆς μὲ πτέρυγας ἡνεωγμένας, βλέμμα ἀπλανὲς καὶ στόμα χαῖνον.

— Παράδοξον ! διελογίζετο, τί παθαίνω· τὸ στήθος μου, ὦ ! πόσον πάλλει· αἰσθάνομαι . . . ὦχ ! ἀνέπνευσε, καὶ δάκρυ θαλερὸν, ὡς μαργαρίτης, ἐφάνη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἡδυπαθοῦς ὀφθαλμοῦ της.

— Εἰς καλὸ σου κόρη μου ! τί ἔπαθες ;

— ὦ ! τίποτε, τίποτε καλὴ μου μῆτερ, ἀπεκρίθη, καὶ ἐγερωθεῖσα ἐρρίφθη εἰς τὰς φιλοστόργους ἀγκάλας τῆς μητρὸς της, ἵνα κρύψῃ τὸ πρῶτον ἔνοχον ἐρύθημά της.

— Τίποτε ! ἀλλὰ κλαίεις, τὸ στήθός σου πάλλει . . . ἡ καυμένη ἐγώ ! ἀναπαύσου, ἀναπαύσου ! καὶ τὴν ἄφησεν νὰ ἐπαναπέσῃ ἐλαφρὰ ἐπὶ τῆς καθέδρας της.

— Δὲν εἶναι τίποτε σὲ λέγω, ἐπανελάβεν ἡ κόρη δὲν ἤξεύρω πῶς ἐτρόμαξα ὅταν ἡ ἀμαξά ἤνοιξεν· ἔπειτα ὁ κόπος, ἐχόρευσα τόσῳ ! . . . καὶ λέγουσα συνέσφιγγε τοὺς ὀδόντας της ὅπως συντρίψῃ εἰ δυνατόν τὸ διερχόμενον πρῶτον ψεῦδος

— Ἀλλοίμονον ἡ καϋμένη! χιλιάκις σὲ τὸ εἶπα μὴ χορεύῃς τόση παιδί μου, ἀλλὰ σύ . . ὦ, ἡ νεότης! ποτέ δὲν ἐννοεῖ τὴν βλάβην της, καὶ τὴν ἐκ τούτου προξενουμένην ἀνησυχίαν εἰς τοὺς γέροντας γονεῖς.

Ἡ κόρη ἐμειδίασε καὶ ἐγερθεῖσα κατησπάθη τὴν θλιβομένην μητέρα της, λέγουσα·

— Παρῆλθε μῆτερ μου, παρῆλθε! μικρὰ συγκίνησις . . ἰδὲ δὲν ἔχω τίποτε, τὸ στήθός μου δὲν πάλλει πλέον . . . καὶ ἔφερε τὴν νευρώδη χεῖρα τῆς γράϊας ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου στήθους της. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ μου πόσον εἶναι εὐγνώμονες διὰ τὴν τόσην στοργήν σου!

Καὶ τῇ ἀληθείᾳ τὸ μὲν στήθος δὲν ἔπαλλε πλέον, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της λαμπροὶ εἰς τὴν φύσιν των, ἔδιδον τὴν ἰδέαν τῆς μετὰ στιγμιαίαν ἀνεμοζάλην εὐδιαζούσης φύσεως.

— Ἐπειτα ὁ εὐεργετικὸς ὕπνος, μῆτερ, θέλει μοὶ ἀποδώσει τὴν ἀνεσιν καὶ συμπληρώσει τὰς εὐχάς σου· αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην του, μὲ συγχωρεῖτε νὰ ἀναπαυθῶ;

— Τέκνον μου! ἡ εὐχὴ τῆς μητρός σου μετὰ σοῦ καὶ ἡ μακαρία ψυχὴ τοῦ πατρός σου, ἥτις εἶναι ἐκεῖ καὶ ἀνέβλεψε τοὺς αἱματόεντας ὀφθαλμούς της, διότι δάκρυα δὲν εἶχε πλέον, ἡ ταλαίπωρος·— ἄς εἶναι, ὁ ἄγγελος φύλαξ σου. Καλὴ νύκτα παιδί μου· καὶ ἐναποθέσασα θερμὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ ἱλαροῦ μετώπου της, ἀπεσύρετο.

— Εὐγνωμονῶ μῆτερ, ἔσο ἡσυχος, εἶπε, καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θαλαμηπόλον της.

— Ἐλα, ἔλα Μαρία, ἀπέκδυσέ με γρήγορα· ἀνάθεμα! τοὺς χοροὺς ὦ! πόσον θέλω ν' ἀναπαυθῶ.

Ἡ θαλαμηπόλος ἤρχισε τὴν συνήθη ἐργασίαν της θεωροῦσα μετ' ἀπορίας τὸ ἔκτακτον τῆς Κυρίας της, ἥτις τοὺς ὀφθαλμούς ἡμικλειστοὺς ἀφέθη εἰς τὰς ἐπιτηδεῖας χεῖρας αὐτῆς, ἐνῶ ἄλλοτε πόσας δὲν τῇ ἀπέτεινεν ἐρωτήσεις ἀσημάντους καὶ ἐλαφράς

— Κυρία, ἐτελείωσα, ἐτόλμησε νὰ ἀπευθύνῃ.

Ἡ Ἀνθὴ ἡγέρθη σιωπηλὴ, ἐνεδύθη λευκότετον πλατὺν νυκτικὸν χιτῶνα, καὶ δι' ἐνὸς πηδήματος ἤνοιξε τὰς πτέρυγας ὡς περιστερὰ καὶ εὗρεθῃ ἐντὸς τῆς μυροβολούσης φωλεᾶς της, ἀφήσασα τὸ ἐπιφώνημα ἐκείνο, ὅπερ ὁ πληγωμένος ἐν τῇ ἐπιθέσει καταπραῦντικοῦ βαλσάμου, ἐκφωνεῖ

— Ἄ! Ἄ! εὗρον τέλος τὴν ἀνακούφισιν τοῦ πόνου μου, ἀνεπαύθην!

Ἡ ταλαίπωρος! ἐπίστευεν, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀθώας ἐκείνης κλίνης ἐφ' ἧς τοσάκις ἐκοιμήθη τῶν νηπίων τὸν ὕπνον, ἤθελεν εὗρε καταφυγὴν τῶν συγκινήσεών της, καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, ὅτι ἤθελον τὴν πλανέσει τὰ ἡδύτερα ὄνειρα. Ὅποια πλάνη τῆς παρθένου ἀθωότητος! Καὶ τῆς πλάνης ταύτης τὰς συνεπείας δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ. . . .

Ἦδη ἐσυστρέφετο ἐντὸς τῶν ἡδυπαθῶν κλινοστρωμνῶν της καὶ ἐκοπίαζε νὰ λάβῃ τὴν κατάλληλον ἐκείνην θέσιν, ἥτις παρέχουσα τὴν ἀ-

νάπαυσιν προκαλεῖ τὸν ὕπνον, ἐνῷ ὁ νοῦς διατρέχει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς ἄλλο μέρος, καὶ περιίσταται πάντοτε, χωρὶς νὰ θέλωμεν, ἐπ' ἐκείνων, ἅτινα μᾶς ἐπροξένησαν, ἔστω καὶ κακὴν ἐντύπωσιν· ὅτε ἡ θαλαμηπόλος διευθετήσασα τὰ ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ ἐρχομένη νὰ ἐναποθέσῃ τὸ νυκτερινὸν φῶς, ἠρώτησεν ἡσύχως.

— Ἡ κυρία μου προστάζει τίποτε ;

— ὦ! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις ἐντρομος, καὶ παλμὸς σφοδρὸς ἤχησεν ἐντὸς τοῦ στήθους της· διότι ἡ φαντασία μετέπλασε τὴν φωνὴν εἰς τὰς ἀκοάς της.

— ὦ! τὸ κακό μου! Μαρία· ἐτρόμαξα, μὲ ἐξύπνησες, μόλις μὲ κατελάμβανεν ὁ ὕπνος.

Ἡ ταλαίπωρος! ἐνόμιζεν ὅτι κοιμᾶται καὶ ἤδη ὠνειρεύετο . . .

— Ὑπαγε, καὶ πρόσεξε ἂν δὲν σὲ κράζω τὴν αὐγὴν νὰ μὴ μὲ ἐξυπνήσῃς· θέλω νὰ κοιμηθῶ πολὺ· μὰ πολὺ! ἀκοῦς ;

Ἡ θαλαμηπόλος ἀπεσύρθη καὶ ἡ Ἀνθὴ ἔμεινε μόνη· εἰς μάτην ἐστρέφετο καὶ ἐσυστρέφετο· εἰς μάτην ἔκλειε μετὰ πείσματος τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐκάλυπτεν αὐτούς· ὁ ὕπνος δραπέτης ἄφινε τὴν ταλαίπωρον εἰς ὕλας τὰς ἀγωνίας ἀνθρώπου, ὅστις θέλει νὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν στοχασμοὺς, φοβούμενος, ὡς ὁ ξυνοχος, μήποτε ὁ ἴδιος προδοθῇ ἐξετάζων τὸ ἔγκλημά του. Καὶ μολαταῦτα ἡ ἀθωότης ἐπάθαινε, ὅτι ὁ ἐν λαβυρίνθῳ περιπλεχθεὶς, ὅστις ἐνῷ νομίζει μετὰ πολλὰ, ὅτι εὔρε τέλος τὴν διεξοδὸν, ἀπεναντίας εἶναι εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ καὶ δὲν δύναται ἡ ἀπηνυδησμένος νὰ καθήσῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ σκεφθῇ τὴν θέσιν του. Ἠγέρθη λοιπὸν καὶ ἡ Ἀνθὴ, ἔλαβε θέσιν γραφικωτάτην καὶ μὲ ἐκφρασιν λέγουσαν.

— Ἄς ἴδωμεν τέλος τί ἔχω ; τί μοῦ συμβαίνει ; ἐκάθησεν ἡμίγυμνος ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων της ὡς ἀρχαῖον τοῦ Φειδίου ἔργον. . . .

Μετά τινας στιγμαὺς ἀφαιρέσεως·

— Ὅποια ἐσπέρα! εἶπε· ὁποῖα συγκινήσεις ἄλλοι! διεννοήθη καὶ διατί; διότι νέος τις, τὸν ὁποῖον μόλις τρεῖς ἡδὴ συνήντησα ἐφάνη περιποιητικὸς πρὸς ἐμὲ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πᾶς τις ἠδύνατο νὰ πράξῃ καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην. Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι μετεχειρίσθη φράσεις τινὰς αἰσθηματικὰς ἀναδύσας με διὰ τινος θαυμασμοῦ δῆθεν, πλὴν βεβαίως ἤθελε νὰ παίξῃ, διότι μήπως δὲν ἤκουσα, ὅτι εἶναι εἰς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες πάντοτε ἐφρόντισαν νὰ ἐπιδεικνύουν τὸ πνεῦμα των εἰς εὐφυῆ λογοπαίγνια ; τί ἀνόητος! αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μὲ συγκινήσῃ μέχρι στενοχωρίας ;

Ἀλλὰ διατί ἦτο σύννους ἐνῷ τὸν λέγουν εὐθυμότατον εἰς τὰς συναναστροφάς του ;

Βέβαια ὁ τρόπος ὁ περιπαθὴς πάντοτε ἀρμόζει κάλλιον εἰς εὐγενὴ φυσιογνωμίαν. . . .

Τῇ ἀληθείᾳ ἔχει τόσον ωραίους ὀφθαλμοὺς, τὸ ἦθος του τόσῃ συμπαθείαν ἐκφράζει ἐντὸς τῆς βοστρυχώδους κόμης καὶ τῶν λεπτοφυῶν του γενειῶν. . . . ἔπειτα ἡ φωνὴ του ἔχει μαγικόν τι προσβάλλον

τὰς λεπτοτέρας ἵνας τῆς εὐαισθησίας Αἱ! καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε ν' ἀνησυχῶ, ὅποια σχέσις;

Ἐδῶ διεκόπη πρὸς στιγμὴν ὅπως ἀναπνεύσῃ μικρὸν στεναγμὸν, ὅστις ἤρξατο νὰ τὴν στενοχωρῇ καὶ ἐξηκολούθησε.

Τὸ βάδισμα, ἡ στάσις, ὁ χορὸς τοῦ ὦ! τῷ ὄντι χορεύει, ὡς ἄγγελος, εἶναι τόσον εὐλύγιστος, τόσον ἐλαφρὸς ἔχει τόσῃ τέχνην εἰς τὰς στροφάς του, ὥστε σχεδὸν ἐναέριος εὐρίσκεται ἡ συγχορεύτρια· ἐν μόνον, εἶναι ὀλίγον ταχὺς καὶ ἐπίμῳν, τοῦτο κοπιᾷ μέχρι νευραλγίας· τοσάκις με ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ τὴν λειποθυμίαν, διότι τὸ στήθος μου ἔπαλλε πλησίον τοῦ ἰδικοῦ του εἰς πᾶσαν προσπάθειαν νέας τροφῆς, ἐνῷ ἤμην ἀπηυδισμένη πλέον ὦ! νά! καὶ τώρα αἰσθάνομαι τοὺς παλμούς αὐτοὺς . . . καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἥτις βεβαίως θερμαινομένη ὑπὸ τῶν λογισμῶν τῶν πρώτων αὐτῆς ἐντυπώσεων ἔφθανε βαθμηδὸν εἰς τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς σημεῖον, εἰς τοὺς πρώτους παλμούς της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ καρδιά ἐκεῖνου ἔπαλλε, τὴν ἡσθανόμην, καὶ σχεδὸν ἤκουα τοὺς κτύπους της.

Ἀρά γε διατί; ἐκοπίαζε βέβαια, διότι παρετήρησα καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ στραφῶμεν, ἵνα μὴ κάμῃ καὶ ἐγὼ κοπιάσω, ἐφρόντιζε νὰ με σύρῃ πλησίον του σχεδὸν ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ τότε ἡσθανόμην ὅτι ἔτρεμεν ὅλος

Ἐνταῦθα ἀφηρέθη διατεθεῖσα εἰς τρυφεράν μελαγχολίαν, τῆς ὁποίας τὰ θέληγτρα τῇ ἦσαν ἄγνωστα μέχρι τοῦδε, καὶ λογισμοὶ πρωτοφανεῖς διέβησαν ὥσει σκιαὶ ἐνώπιον αὐτῆς.

Ἄν ἐμαντεύσαμεν, ἰδοὺ ἡ πρώτη ἐξέτασις τῶν παραδόξων ἐρωτικῶν συγκινήσεων τῆς ἀθωότητος, ἰδοὺ ἡ πρώτη ὄνειροπόλησις. Θέλουσα νὰ ἐξετάσῃ ἑαυτὴν τί ἐπάθαιεν, ἀπρονοήτως ἐνίσχυε τὰς πρώτας αὐτῆς ἐντυπώσεις διὰ τῆς ἀπαριθμήσεως αὐτῶν, καὶ ἤνοιγε διὰ τῆς γοήσεως φαντασίας ἀμφοτέρας τὰς πύλας τῆς καρδίας της εἰς τὸν πλάνον αὐτὸν ἔρωτα, ὅστις προσποιεῖται ὅτι φεύγει, πετᾷ ἂν θελήσῃς νὰ τὸν κρατήσῃς· ὅστις οὐδέποτε δεικνύει τὰ τόξα καὶ τὴν φαρέτραν του, ἀλλὰ πάντοτε προσφέρει τὰ χρυσὰ του πτερά, ἅτινα ὡς τοῦ ἱκάρου ἀναλύνονται εἰς τὴν αἰθέριον πτήσιν του, ἂν πλανηθῇ καὶ στηριχθῇ ἐπ' αὐτῶν· καὶ ἰδοὺ τότε πίπτει ὡς ἐκεῖνος εἰς πελάγη ἀχανῆ, εἰς τὴν πραγματικότητα

Ἡ Ἀνθῆ τέλος παρεδόθη εἰς τὴν πλάνην τῶν ρεμβασμῶν καὶ ἀπεκοιμήθη εἰς ἡδύτατον ὄνειρον. Ἡ μορφή τοῦ Γαβριὴλ παρέστη ἐνώπιόν της, περιπαθῶς μειδιῶσα, ἡ δὲ πνοή του ἐμυροβόλει, ὅτε τῇ ἀπεύθυνεν ἀκαταλήπτους τινὰς φράσεις, τὰς ὁποίας λαμβάνουσα ὡς αἰνίγματα προσεπάθει νὰ τύχῃ τὴν λύσιν των· καὶ καθ' ὅσον ἐκοπίαζεν, ἡδονὴ ἄφατος καὶ νάρκη μαγικὴ, ἐπενήργει ἐπ' αὐτῆς . . . Τῇ ἐφαίνετο τότε, ὅτι τὴν ἐλάβανεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐλαφροὶ ὡς πτηνὰ ἀφίπταντο, ἵπταντο εἰς ἀτμοσφαῖραν νέων δι' αὐτὴν αἰσθήσεων, εἰς οὐρανοὺς σβυνομένους εἰς τὴν ἄπειρον ἔκτασιν, τὴν ὁποίαν οἱ ἡμί-

κλειστοί και χαῖνοι ὀφθαλμοί της μόλις διώρων. . . . Ἐκεῖ πλῆθος ἐρώτων, ὅλα μειδιῶντα ἀγγελίδια, ῥόδα και ἄνθη βραίνοντα, ἔπαιζον ψάλλοντα συμφωνίας ἐξάλλους και διέθετον τὴν ψυχὴν εἰς ἡδυπαθεῖς ἐκστάσεις, ἐξ ὧν θέλων νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ὁ Γαβριὴλ τὴν ἐκάλει ἐξ ὀνόματος.

— Ἀνθῆ, Ἀνθῆ! ἰδὲ τοὺς ἔρωτας αὐτοὺς.

Ἡ φωνὴ εἶχε τι ἡδυπαθέστερον τῆς μελωδίας ἐκεῖνων.

— ὦ! ἂν ἡδυάμην νὰ ζήσω μετὰ σοῦ ἐν μέσῳ αὐτῶν, ὦ! θὰ ἦμην. . . . θὰ ἦμην εἰς αἰωνίαν ἔκστασιν. . . . ἀπεκρίνετο δι' ἐσθυμένης φωνῆς ἡ Ἀνθῆ· ἀλλ' εἰς τὴν τρίτην ἐπιφώνησιν.

— Ἀνθῆ! ἀρκεῖ νὰ θελήσῃς. . . . ἡ Ἀνθῆ ἀφουρνίσθη και ἀνοίξασα δύο μεγάλους ὀφθαλμοὺς εἶδεν ὑπὲρ αὐτὴν τὴν μητέρα της, ἥτις ἀνησυχούσα ἐδραμε πολλά ταχὺ παρὰ τῇ προσφιλεῖ θυγατρὶ της και εὐρούσα αὐτὴν, ὅπως ὁ ὕπνος τὴν παρέλαβεν, προσεπάθει νὰ τὴν φέρῃ εἰς ἀναπαντικωτέραν θέσιν και ὅπως κατορθώσῃ τοῦτο τὴν ἐκάλει ἐξ ὀνόματος.

Ἡ Ἀνθῆ ἐξηγέρθη πλανωμένη και ἀβέβαιος περὶ τῶν αἰσθήσεών της· ἀλλ' ὅτε ἐβεβαιώθη περὶ τῆς παρουσίας τῆς μητρός της, τότε ἡ συνείδησις ἤλεγξε κάθε στοχασμὸν αὐτῆς και κατενόησε τὴν στάσιν τῆς καρδίας της.

— Τί λοιπὸν, αἱ συγκινήσεις αὗται εἶναι ἔρωτες; ἐτόλμησε νὰ σκεφθῇ· ὁποίας ἰδέας ἡ λέξις αὕτη συνεπάγει! Ἀλλ' ὄχι! εἰμὶ βεβαία περὶ τῆς καρδίας μου· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σκέπτομαι δι' ἄνθρωπον, ὅστις ἴσως δὲν σκέπτεται περὶ ἐμοῦ.

Και ἰδοὺ κατέβαλε τελευταίαν προσπάθειαν ἵν' ἀποδιώξῃ τὰς ἰδέας της αὐτάς, περιπτυσσομένη ἐντὸς τῶν ἐφαπλωμάτων της και παρακαλοῦσα τὴν μητέρα αὐτῆς νὰ τῇ ἐπιτρέψῃ εἰσεῖτι ὀλίγας ὥρας ἀναπαύσεως.

Ἡ γραῖα μήτηρ ἀπῆλθεν· ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῆς Ἀνθῆς ὁμοίαζεν ἤδη ἐλαφρὸν και κομψὸν κέλητα, ἐν μέσῳ ἐναντίων ἀνέμων και θαλάσσης ταρασσομένης ταλαντευόμενον· δι' ὃ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων στιγμῶν ἰδοῦσα, ὅτι ἀκατόρθωτον ἦτο νὰ ἀποδιώξῃ τοὺς ὡς μύϊας τῷ μέλιτι κυκλοῦντας αὐτὴν λογισμούς.

— Ὅποια νύξ! ἀνέκραξε και κατεπήδησε τῆς κλίνης, σύρουσα τὴν χορδὴν τοῦ κώδωνος, πλὴν διὰ τοσαύτης ὁρμῆς, ὥστε ἡ θαλαμηπόλος διὰ νὰ σπεύσῃ ἀνέτρεψεν ἐν τυχὸν κάθισμα, κατεπάτησε τὸν τυχόντα ἐμποδὼν της μικρὸν σκύλακα, ὅστις ἐκβαλὼν ὀδυνηρὰς ὕλακάς κατέφυγε ὑπὸ τινά τράπεζαν προσβλέπων μετὰ θλίψεως τὸ καταπατηθὲν γεῦμα του, και τέλος ἐφθασε θεθορυθημένη ἐνώπιον τῆς κυρίας της· εὗρε δ' αὐτὴν περιβεβλημένην ἤδη τὸν κοιτανήτην της.

— Τί προστάζετε, κυρία, τί ἐπάθατε;

— Τί ἔπαθα;

— Ἐσύρατε μεθ' ὁρμῆς τὸν κώδωνα και . . . :

— Ἡ Ἀνθή χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ προσμεριδίᾳσε μόνον καὶ ἐσκυθρόωπασεν, ὡς Ἄγγελος ὑπὸ τὴν ἐπὶ ῥοῖαν ἀθάνας πλάνης του· καὶ μόλις εἶδε τὴν μητέρα της, ἠγέρθη καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτὴν ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὴν κατησπάζετο.

— Πλὴν τί ἔχεις;

— Τίποτε! δὲν ἔχω μῆτερ μου, ἰδὲ καὶ ἐπέδειξε τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπόν της, ἐφ' οὗ τὰ ἀποροῦντα χεῖλη τῆς μητρὸς διὰ τῆς θυγατρὸς της τὴν πρωτοφανῆ ὠχρότητα, ἐπέθεσαν τὸ φιλοστοργότατον φίλημα.

Ὅσον ὁμως καὶ ἂν αἰσθανώμεθα περίεργον εὐχαρίστησιν ἀκολουθοῦντες τὴν θελκτικὴν αὐτὴν νεάνιδα, τὸ σύνολον τῆς ἀνθρωπίνου τελειότητος, εἰς τὰς πρώτας ἐρωτικὰς ἀγωνίας της, εἶναι ἀνάγκη μολαταῦτα νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ὁδὸν *Κηθαθῆραια*.

Ἐκεῖ εἰς μίαν τῶν ὑψηλῶν οἰκιῶν εἰς ἓν δωμάτιον ἔνθα, ἐδῶ μὲν κεῖνται ἐπὶ κομψῆς τραπέζης διάφορα ἀρχαῖα ἀγγεῖα καὶ νεώτερα κοσμήματα· ἐκεῖ δὲ πολλαὶ κατὰ στιβάδας ἐφημερίδες, ἀλλαχοῦ πάλιν βιβλία, οἱ δὲ τοῖχοι κοσμοῦνται δι' ἐκλεκτῶν ἀπεικονισμάτων καὶ τὸ πᾶν δεικνύει μὲν τὴν μειδιῶσαν εὐπορίαν, συνάμα δὲ τὸ ἀφροντι τοῦ κυρίου των καὶ τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν ἣν ἔκαμνεν αὐτῶν.

Ἐντὸς λοιπὸν τοῦ δωματίου τούτου, λέγομεν, ἀπέναντι κλίνης τὴν ὅποιαν καὶ ἀσιατικὸς ὀφθαλμὸς ἤθελε φθονήσῃ, ἐπὶ καθέδρας ἀναπαυτικωτάτης κεῖται μὲ κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, πόδας ἐκτάδην καὶ χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἐσταυρωμένας, τὸ ἔμψυχον ἀντικείμενον τῶν συγκινήσεων τῆς Ἀνθῆς καὶ τῶν ἡδυπαθῶν αὐτῆς ὀνείρων.— Τί πράττει εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν, εἰς ἣν πρὸ δύο ὥρων εὐρίσκεται; Ὑπνῶνται;

Τὸ σῶμα εἶναι ἀκίνητον ἀλλ' οἱ ἡμίκλειστοι ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ χεῖλη του τὰ συνεσφιγμένα δὲν μᾶς δίδουσιν εἰκόνα ὑπνώττοντος. Ὁ Γαβριὴλ εὐρίσκεται μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ ἡμῶν σκέπτεται εἰσέτι, ἀλλ' οἱ στοχασμοί μας, ὥχροι ὡς φάσματα ἀνακυκλοῦντες ἐνώπιον ἡμῶν, μᾶς κρατοῦσιν αἰχμαλώτους, ὡς εἰπεῖν, τῆς μαγικῆς των πλάνης, καὶ βεμβάζομεν.

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον τρεῖς ἀντήχησεν τὸ θορυβῶδες τύμπανον τοῦ ἐν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ ὥρολογίου, καὶ ἡ ὥρα αὕτη, ὡς ἀπόφασις ἐπίσημος καὶ ἀμετάτρεπτος ἐσήμανεν ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐφ' ὅλου τέλους τοῦ νοεροῦ συστήματος τοῦ Γαβριὴλ, τὴν ἀμετάτρεπτον πορείαν τοῦ ἔρωτος, ὅστις αὐθαιρέτως ἐν τῷ δικαίωματι τοῦ ἰσχυροτέρου, ἦλθεν ἐπικαθίσας δριμύς, ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐν τῷ νῷ, καὶ κατέλαβε τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν ἐναντίον τῆς θελήσεως αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου λογικοῦ, εἰς ἃ ἐγκαυχᾶται ὁ ἄνθρωπος.

Εἰς τὸν τρίτον αὐτὸν ἤχον οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Γαβριὴλ ἠνεώχθησαν τὰ χεῖλη του ἐλύθησαν, κατέπεσαν αἱ χεῖρες του καὶ διὰ μιᾶς κινήσεως τῶν ποδῶν εὐρέθη ἔρθιος.

Τίποτε δὲν ἠαρήλλαξε ἐν τῇ ἀνθρωπείᾳ του εὔφει ἐκτὸς τοῦ ἤθους του,

ἐκφράζοντος τὴν μαρτυρικὴν ἐκείνην μελαγχολίαν, ἥτις περιέβαλλε τὸν ἀρχαῖον Ἕλληνα πολίτην, ἐγκαταλιμπάνοντα τὰ προσφιλέστερά του ἀντικείμενα διὰ νὰ βadíσῃ ἐκεῖ, ὅπου τῆς πατρίδος οἱ νόμοι καὶ τὸ πολεμικὸν αἶσθημα μεταβληθὲν εἰς χρέος, ἐκάλουν αὐτὸν μαχὴν μέχρι θανάτου.

— Λοιπὸν ! μέχρι θανάτου θά τὴν ἀγαπῶ ! ἐπεφώνησεν ὁ Γαβριήλ, ἀφοῦ ἡ ἀγγελικὴ μορφή τῃς ἐπλήρωσε τὸ κενὸν τοῦτο— καὶ ἤγγισε τὴν καρδίαν του— ἡ δὲ μαγικὴ αὐτῆς ἀτμοσφαῖρα περιέβαλε τὴν ἔδραν τῶν ἰδεῶν μου καὶ διὰ μόνην αὐτὴν καρδιοπαλμῶ, καὶ δι' αὐτὴν καὶ μόνην σκέπτομαι μέχρι θανάτου ! . . .

Ἄλλ' ὡς ἐπισφράγισις τῆς ἰδέας του ταύτης, τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ ἀμβλεῖα κραυγὴ τῆς γλαυκῆς διέχυσε τὸν βραδὺν ἐκείνον καὶ πένθιμον ἦχον, ὅστις ἐνσπείρει ἐν τῇ ψυχῇ, τοῦ θανάτου τὸ ρίγος.

Τί, διεννοήθη, θανάτου προμήνυμα ! . . . ἀλλὰ τοσάκις ἐπανερχόμενος ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ ἀπὸ εὐθύμους διανυκτερεύσεις ἤκουσα ἀταράχως τὴν φωνὴν ταύτην, καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἦτο προμήνυμα νέας εὐτυχίας· ἢ μήπως ὁ ἔρως εἶναι δισσιδαίμων . . . ἐσκέρθη καὶ συνένδυτος, ὡς ἦτο, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης του ἀναμένων τὴν αὐγὴν.

Ὁ Ἔρως εἶναι προδότης.

Μόλις ἦδη, ὁ ἥλιος ἐχρύσανε τὴν σοβαρὰν ἀκρόπολιν ἐν μιᾷ τῶν ὀρειοτέρων ἡμερῶν τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, τὰς ὁποίας μόνος ὁ Ἕλληνικὸς ἐρίζων ὠρεῖ εἰς τοὺς θαυμαστάς του, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸ πλάνον χρῶμα, ἐγένετο γλυκύτερον εἰς τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ, ὅτε ὁ Γαβριήλ ἠγέρθη, ἔρριψεν ἐλαφρὸν καλλωπισμὸν ἐπὶ τῆς κόμης καὶ τῆς ἐνδυμασίας του, περιεπτύχθη ἐντὸς τοῦ μανδύου του καὶ ἐξῆλθεν κατευθυνθεὶς πρὸς τὸ ἀμαξοστάσιον καὶ ἐκεῖ ἐζήτησε τὴν ὑπ' ἀριθ. 57 ἀμαξάν.

Ὁ ὁδηγὸς αὐτῆς ταχὺς, ὡς ἀμαξηλάτης, παρουσιάσθη ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν συναδέλφων του διαφιλονεικούντων τὸν ἐπιβάτην ὡς λάφυρον, ἔνθα ἐδέησε νὰ διαγωνίσῃ, νὰ ὑβρίσῃ ὅπως φθάσῃ ἐνώπιον τοῦ ἀναγνωρίσαντος καὶ καλοῦντος αὐτὸν Κυρίου.

— Τί προστάξεις αὐθέντη ; τῷ λέγει, διὰ τῆς ἰδιαζούσης τῇ ταξεί του ἐλευθερίας κινήσεων καὶ χαρακτῆρος.

— Νὰ περιδιαβάσω θέλω, ἀπήντησεν οὗτος, καὶ σχεδὸν ἦτο ἐπὶ τῆς ἀναβάθρας, πρὶν ὁ ἀμαξηλάτης φθάσῃ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα, καί, τὸ οὐσιωδέστερον, προτείνῃ τὰς συνήθεις διαπραγματεύσεις.

— Πλὴν σταθῆτε ν' ἀνοίξω αὐθέντη ! τοῦ θὰ ὑπάγετε, καὶ ποσὴν ὥραν, θὰ τρέχωμεν ; Ἡ συμφωνία . . .

— Τί συμφωνία ! διὰ μίαν ὥραν δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος μὲ αὐτό ; καὶ ἐνεχείρισεν ἐν πεντάδραχμον.

— Εὐχαριστῶ αὐθέντη ! σὰς ἀρέσει ὁ δρόμος εἰς τὰ Πατήσια ; ἠρώτησεν ἐπικλείων τὴν θυρίδα.

— Τράβα θθεν θέλεις.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐπέβαιnen ἤδη καὶ ἐλάμβανεν τοὺς χαλινοὺς, ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ Γαβριὴλ τὸν ἀνεχαίτισε.

— Ἄκουσε, τὸν λέγει, ἀμαῆα !

— Προστάξετε αὐθέντη.

— Νὰ περάσῃς πρῶτον ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς ἐξαδέλφῃς μου διὰ νὰ ἐρωτήσω καὶ ἀκολουθῶς, τὸν δρόμον σου.

— Μετὰ χαρᾶς αὐθέντη, ἀλλὰ ἂν θέλετε, νὰ μοῦ εἰπῆτε ποῦ κατοικεῖ ἡ ἐξαδέλφη σας, διότι

— Αἶ ! καλὰ, εἶπε μετ' ἀδιαφορίας ὁ Γαβριήλ, κατοικεῖ ἐκεῖ ὅπου χθὲς τὸ μεσονύκτιον μετὰ τὸν χορὸν τὴν ὠδήγησες.

— Ἀλλὰ τότε αὐθέντη θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον, ἂν θέλετε, ἐξακολουθοῦμεν τὸν ἴδιον περίπατον, εἶναι ὥρατος !

Εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον ! διεσκέφθη ὁ Γαβριήλ.

— Ἄς εἶναι, τράβα ! πλὴν ἀργά, ἀργά.

Ἡ ἀμαῆα ἐσείσθη καὶ ἤδη ἐκυλίστο πρὸς τὸ ὀρισθὲν σημεῖον.

Εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον ! ἐκεῖ λοιπὸν κατοικεῖ ; καὶ ὑπὸ μυστικῆς συζεύξεως ἰδεῶν φερόμενος ὁ Γαβριήλ, δὲν ἡσθάνθη ὅτι ἡ ἀμαῆα ἔσται, ἐνώπιον μεγάλης τιнос θύρας καὶ ὁ ἀμαξηλάτης ἡτοιμάζετο νὰ ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης.

— Τί κάμνεις ; τὸν λέγει, ὁ Γαβριήλ.

— Νὰ καταβῆτε αὐθέντη, ἐφθάσαμεν.

— Ὅχι ! τράβα ! εἶναι πολλὰ πρῶτ' εἰσέτι, θὰ κοιμῶνται βέβαια ἀπὸ τὸν χορὸν ἐψέλλισε τεθορυβημένος, — τράβα !

— Ὅπως ἀγαπᾶτε αὐθέντη, εἶπεν ὁ ἀμαξηλάτης καὶ ἐπανέλαβε τὸν δρόμον του.

Ὁ θόρυβος τῆς ἀμάξης δὲν ἦτο βεβαίως ἀνάγκη νὰ σύρῃ πρὸς τὸ παραθύρον τὴν περιέργειαν, διότι πρὸ πολλοῦ ἤδη δύο λαμπροὶ ὀφθαλμοὶ φρουροῦντες ἐκεῖ ἀπέσβαινον, οὕτως εἰπεῖν, τῆς νυκτὸς τοὺς ἀστέρας προκαλοῦντες τὸν ἥλιον.

Ἡ Ἀνθὴ μόλις ἠγέρθη, ἐνεδύθη ἀφελῶς πως καὶ λαβοῦσα τὸ κέντημά της ἐκάθησε πλησίον τοῦ παραθύρου τοῦ πρὸς τὴν ὁδὸν βλέποντος· ἐνῶ δεῦτερον, παράθυρον προσέφερε τὴν εὐάρεστον θεάν κήπου ἐκτεταμένου, τὸν ὅποιον διηνεκὴς μέριμνα κατέστησεν ἀειθαλῆ καὶ δασώδη. Ἐκεῖ λεμονοπορτοκαλεῖαι, διέχυνον ἐν τῇ ὥρᾳ αὐτῶν τὴν εὐώδη ἀτμοσφαῖραν τῶν δένδρα ὀπωροφόρα, ἔκυπτον ὑπὸ τὸ βάρος τῶν διαχρύσων καρπῶν των. ἄλλα ὑπερήφανα εἰς τὴν ὄψιν των προσεκάλουν τῆς ἀνοίξεως τὰς αὔρας, αἵτινες ριπτόμεναι ἀπὸ τῆς κορυφῆς των, ἤρπαζον τῶν ἀνθέων τὰ μῦρα καὶ δι' αὐτῶν ἐβαλσάμονον τὴν φεύγουσαν ἀτμοσφαῖραν, ἐνῶ τὰ πτηνὰ ἔπλεκον ἐκεῖ τὰς φωλεὰς των ψάλλοντα τοὺς ἔρωτας αὐτῶν εἰς τῆς ἀνοίξεως τὰ ἐντροφήματα. Ἐκεῖ χλοαί, ἐκεῖ σκιαῖδες, ἐκεῖ ῥύακες, ἐκεῖ τέλος καὶ ἡ Ἀνθὴ ἡ Βασιλὶς τοῦ παραδείσου τούτου, ἀθῶα ὡς περι-
(ἀκολουθεῖ.)